

Đi Thăm Thác Niagara và Tháp Toronto

HồngNguyen/H.N.T.

Vào giữa mùa Hạ 2004, tôi đã thực hiện một chuyến đi xa bằng xe hơi. Mục tiêu quan trọng là đến thành phố Stamford ở tiểu bang Connecticut, để cho đứa con trai được thăm ông nội nó đang ở trong một trung tâm phục hồi sức khỏe. Vì chuyến đi đường bộ này quá dài nên tôi phải vạch ra một lộ trình để nhân tiện vừa thăm người thân vừa ngoạn cảnh Hoa Kỳ và Gia Nã Đại. Bằng chiếc Toyota Corolla 2000 nho nhỏ, đủ tiện nghi cho 3 người, chúng tôi đi theo lộ trình sau:

- Lướt đi từ GA qua: SC,NC,VA,WV,OH,PA,NY, tới Niagara và Toronto
 - Lướt về từ Niagara qua: NY,PA,CT,NY(New York City),PA,MD,Washington DC,VA,NC,SC và về lại GA.
- Tổng cộng lộ trình cả đi lẫn về giữa Atlanta/USA và Toronto/Canada vào khoảng 3,000 miles.

Năm ấy tôi chưa có GPS nên tất cả lộ trình đều theo bản đồ lấy trên Internet và sách hướng dẫn du lịch. Bài viết này chỉ là tùy-bút về kí-sự diễn tả nhận xét và tâm trạng mình trong chuyến đi xa xuyên quốc gia đầu tiên kể từ khi lập nghiệp tại Hoa-Kỳ. Vì xử dụng máy ảnh chưa quen nên tôi chỉ góp một nửa số ảnh chụp tại chỗ còn hầu hết tôi copy (courtesy of) từ quảng cáo (brochure), hoặc từ Internet (Google, Wikipedia) mà bất cứ ai chỉ cần search trên computer bằng mấy chữ đơn giản như Winchester, Niagara, Toronto...là có thể được xem nhiều ảnh tuyệt đẹp chỉ trong vài giây đồng hồ.

Khởi hành từ Atlanta (GA) vào một buổi sáng sớm, khi trời còn tối. Con tuấn mã xinh xắn đưa chúng tôi lên đường hướng về phía Bắc. Chặng dừng chân đầu tiên là thành phố Winchester (VA), nơi cư ngụ của gia đình tôi trong thời gian đầu ở Mỹ. Đến thăm xã giao mấy người bạn Mỹ, Việt đã từng giúp đỡ chúng tôi trong giai đoạn mới định cư. Winchester City là một thành phố cổ kính nằm trên thung lũng Shenandoah. Khung cảnh nơi đây đẹp, thơ mộng và an bình, thật lý tưởng cho những người về hưu vì vị trí ở vùng tĩnh lặng nhưng từ đó muốn đi đến đô thị lớn như thủ đô HK chỉ xa chừng 100 miles, qua thành phố Fairfax đang phát triển mạnh về điện tử, hay qua Fall Church là thủ phủ của người Việt tị nạn vùng Washington DC.. Con phố chính của downtown Winchester rất đẹp, (đẹp hơn cả cái thị trấn gì đó làm bối cảnh trong phim Big Fish) đã có hơn 200 năm lịch sử. Thành phố có 2 toà nhà với lối kiến trúc cổ điển trông vẻ bề thế: Thư viện thành phố và Handley High School (mà sau này tôi nhận thấy đó là một trường trung học có mặt tiền đẹp nhất nước). Ngoài ra có trường đại học Shenandoah khá nổi tiếng về Văn chương, Mỹ thuật, Âm nhạc và một công viên lớn ở trên một khu đồi cao. Hàng năm, lễ hội Táo (Apple Blossom Festival) vào cuối tháng Tư tập trung nhiều ban nhạc từ các trường của tiểu bang khác đến diễn hành. Trong 4 năm cư ngụ, từ thành phố này, tôi đã có nhiều dịp đi thăm thủ đô Washington, rồi Atlantic City, Ocean City, New York City, Hang động Luray, con đường ngoạn cảnh Blue Ridge Parkway...và khoảng 8 lần đi Stamford (CT) ghé qua New York City.

Qua 1 đêm nghỉ lại Winchester, sáng sớm hôm sau tiếp tục lên đường đi Charleston, thủ đô của WV. Cấu trúc downtown là một quần thể vuông vắn với công trường có tượng đài đẹp và đồ xô, đặc biệt là bức tường Vietnam War. Thành phố nằm bên một con sông mà bên kia bờ là dãy đồi cao thấp thoáng những ngôi biệt thự ẩn hiện trong các lùm cây khiến cảnh đẹp như mơ.

Ngày thứ ba cũng khởi hành vào sáng sớm, chúng tôi đi vào một vùng sương mù dày đặc của miền đất cao nguyên West Virginia. Thật là đáng sợ, nhưng chỉ vì không muốn cuộc hành trình bằng đường bộ này phải thay đổi trái với dự tính ban đầu nên chúng tôi vẫn tiếp tục đi. Xe chạy trên cả một đoạn dài chục miles không thể nhìn thấy rõ mặt đường mà hai bên đều là thung lũng. Để yên tâm chúng tôi đành phải chậm chạp bám sát sau một chiếc xe kiểm tra đường lộ chạy phía trước, trong tầm nhìn thấy được chỉ chừng vài chục thước. Thôi thì số mạng mình chỉ còn trông chờ nơi tay lái. Chừng 1 tiếng sau, xe mới vượt qua chặng đường nguy hiểm, vào đúng lúc mặt trời lên. Táp vào một plaza để mừng vui vừa thoát cảnh hú hồn !

Rồi chúng tôi vào lãnh địa của tiểu bang Ohio, chạy trên xa lộ bên ngoài thành phố Cleveland, dọc theo hồ Erie, qua tiểu bang Pennsylvania, vào tiểu bang New York để cuối cùng thẳng tới thành phố Buffalo, thủ phủ của 1 trong 2 thành phố Niagara, phía bên bờ sông Niagara River thuộc lãnh thổ Hoa Kỳ. Buffalo là một thành phố tương đối nhỏ, nhưng skyline của nó khá đẹp cũng có vài tòa nhà cao mấy chục tầng, được mệnh danh là The Queen City Of The Empire State, NY. Sau khi ghé Visitor Center để mua vé tour du lịch, chúng tôi về nghỉ tại quán trọ (Holiday Inn). Tour tổng quát vùng Niagara bắt đầu khoảng 4 giờ chiều. Chiếc Tour Bus

đưa chúng tôi vượt biên giới sang bên kia bờ Niagara thuộc Canada, qua cầu Rainbow Bridge có 2 trạm kiểm tra biên giới ở 2 đầu. Là dân có quốc tịch Mỹ nên thủ tục qua biên giới rất giản dị.

Trước tiên xe chạy dọc theo bờ sông Niagara tới Whirl Pool. Đây là vùng nước xoáy do thác Niagara đổ dồn đến khúc sông này. Xuống xe, đứng trên bờ cao, ngắm cảnh giòng nước chảy xiết thành hình vòng tròn xoay như muốn dội ngược giòng sông. Trong khoảnh khắc, tôi chợt so sánh với làn sóng đời người: Sóng đời cuốn trôi xác thân ta vào vòng xoáy thời gian bất tận. Hình như bạn và tôi cùng những người thân quen đang chơi với trên con sóng này. Ước mong lớp sóng cuộn cuộn không đưa đẩy chúng ta trôi giạt tứ phương để những tâm hồn đồng điệu vẫn còn được bơi bơi trên cùng một con sóng về một cõi duy nhất: vô thủy vô chung.

Rồi xe quay ngược đường, chạy từ từ, khách vừa ngắm cảnh vừa ghé vào những cửa hàng bên đường, mua đồ kỷ niệm. Đối với khách muốn trả tiền bằng dolar, giá hàng được tính thêm cước phí đặc biệt. Tôi mua 2 cái đồng hồ đo thời tiết gắn trên 2 tấm bảng gỗ màu gụ có chữ đồng óng ánh Niagara Falls. Khi xe về tới khu trung tâm thành phố Niagara, vẫn thuộc phần đất Canada, thì trời vừa tối. Ai cũng ngạc nhiên trước cảnh đường phố quá đông người, xe cộ bị kẹt cứng. Hàng trăm ngàn người không chừng. Hỏi ra mới biết là ngày hội lớn hàng năm, và đây cũng có mấy cái casino. Cũng may xe Tour được phép vào khu Festival nhưng vẫn phải len lỏi tìm đường tắt mãi sau mới đến được khu trung tâm, đứng bên bờ thác.

Vì chưa đến giờ tham dự một tour hấp dẫn nhất, tôi vào xem tháp Skylon Tower, đúng lúc cuộc đốt pháo bông ở ven bờ Niagara Falls bắt đầu. Từ trên Observation Deck cao 775ft hay 236m, có thể ngắm khung cảnh huyền ảo của toàn diện 3 thác nước hiện ra rất gần rực sáng ánh đèn pha cực mạnh chiếu đủ màu sắc trong khi pháo bông nở rực rỡ trên bầu trời Niagara.

Có rất nhiều loại Tours: American Falls, Horse Shoe Falls, Briden Weil Falls, Maid of the Mist, Journey behind the Falls, Jet Boat, Devil's Hole Rapids, Aero Car, Helicopter Tour...không kể cái Balloon thật lớn và những nơi tôi đã được ngắm trên đường đi lúc ban chiều. Muốn ngắm toàn cảnh 3 cái thác với tất cả vẻ đẹp hùng vĩ của nó, tôi đi dọc bờ sông ở phía Canada. Đến giờ đi tour Maid of the Mist, tôi đi xuống bên cruise, mất 20 phút chuẩn bị, mặc áo mưa thì tour khởi hành. Không thể tả hết được cảm xúc hồi hộp, ngạc nhiên, thích thú khi đáp con tàu từ từ rẽ sóng đến tận chân thác Niagara. Từ mặt sông dưới chân thác, cả một bức tường nước cao 167ft hay 51m âm âm đổ xuống với tốc độ 8,750ft hay 2,400m/giây hoặc với khối lượng 84,760ft³ hay 2,400m³ nước như đổ rơi sát trên đầu mình, xục sôi, bọt tung trắng xoá. Sức nước tự tạo ra làn gió mạnh như trận cuồng phong bụi nước tung bay mịt mù. Chiếc áo mưa bị hơi nước tạt bay phành phạch và ướt sũng đến nỗi thật khó để mở ống kính chụp lấy khung cảnh độc đáo này. (Nhưng có một cách để giữ làm kỷ niệm rõ rệt nhất cũng quý báu không kém là chiếc áo mưa nhựa màu xanh mỏng dính in mấy chữ Maid Of The Mist mà mình đã

mặc nếu muốn thì cứ mang về chẳng ai đòi lấy lại)

Ngày thứ tư, chúng tôi lái xe qua Rainbow Bridge lần nữa để đi sâu một chút vào đất nước Canada. khoảng 100 miles. Xe theo con lộ 420 tiến vào Queen Elizabeth Way cũng là xa lộ 403, rồi chạy trên Gardiner Expy vòng bên bờ vịnh hồ đến downtown Toronto. Toronto là một thành phố lớn nằm bên hồ Ontario. Cảnh chụp về đêm của nó đẹp không kém New York City. Trọng điểm để chúng tôi tới xem là tháp CN Tower, đã nhận thấy rõ từ xa. Tháp được xây năm 1973, gốc tên Canada's National Tower, cao 1,815ft/553m. Dưới cột antena cao 334ft là mấy tầng cho khách thăm: -Skypot/Space Deck 1,465ft/446m -360 Restaurant 1,151ft/351m tự động quay 72 phút/vòng, -The Horizon Café and the Lookout level 1,135ft/346m, -The Glass Floor 1,122ft/342m có lớp kính dày 2.5in/64mm.

Trong bài tùy bút Chicago Windy City 2013, tôi đã mở đầu bằng mấy câu thơ khi đến thăm tháp Willis Tower: Từ trên Skydeck tháp Sears/ Đứng trong cái Ledge kính dày mấy phân/Nhớ thời thơ ấu xa xăm/Trèo cao để hái ngọc lan trong vườn/...Nhưng việc đó sẽ thuộc về 9 năm sau chuyến đi Toronto 2004 bây giờ. Từ xa đã dễ dàng nhận ra ngôi tháp CN vọt cao lên lưng chừng trời Toronto. Lần đầu tiên trong đời, tôi đã hồi hộp dẫm đôi bàn chân e dè sợ sệt lên cái sàn kính dày để theo đường thẳng đứng ngắm cảnh những toà nhà, vận động trường, Ga hỏa xa, phố xá...ngay dưới chân mình và 2 phi trường mà một nằm trên cái đảo thuộc hồ Ontario gần đó.

*Ngập ngừng bước lên sàn kính
Hun hút chiều sâu dưới chân
Nhà cửa nhấp nhô hiển hiện
Ta như Tiên nữ giáng trần
Từ cao ngắm nhìn nhân thế
Cảnh đời có khác Thiên-tiên?*

Về nghỉ trưa tại nhà trọ, vào buổi chiều, theo một cái cầu thấp, tôi băng qua vùng ghềnh đá phía trên của thác American Falls vẫn thuộc phạm vi công viên Niagara Falls State Park, đi vòng ra sát bờ thác. Tại đây, khá đông người đang chuẩn bị dự tour đi xem Hang Gió Cave Of The Winds, đó là đường hang ở mé bờ gầm thác. Khách có cảm tưởng giống như bước trên một cái hiên nhà, nhìn nước thác đổ từ mái hiên xuống. Buổi tối, tôi tản bộ trong khu vực vẫn thuộc Hoa Kỳ. Tôi ra tận chỗ có một cái tháp ngoạn cảnh gọi là Observation Tower cao 230ft có chân cắm xuống lòng sông. Hơi xa về phía tay phải là cây cầu Rainbow Bridge với giàn sắt thép chống đỡ là một vành cung như một cái lược thưa ngà ngọc cài ngang sông. Rồi, khi trời đã tối khuya, tôi đi lang thang, đến đứng sau một hàng rào thép kiên cố chắn ngay góc bờ thác, say mê ngắm nhìn sát ngay phía tay trái mình là cận cảnh giòng thác Niagara hiện ra hùng vĩ, huy hoàng trong ánh đèn pha nhiều màu thật sáng. Từng chùm ánh sáng màu khác nhau làm nổi bật từng vùng thác hình cong cong giống như màn ảnh đại vĩ tuyến 3D, thật có khác gì một cảnh thần tiên. Còn lúc ban sáng, dưới ánh mặt trời, khối bụi nước giống như đám mây lớn đã tạo nên một chiếc cầu vồng ngũ sắc bắc qua lòng thác. Cả trời lẫn đất thật vĩ đại làm sao! trong khi...con người cảm thấy bé nhỏ lạ thường! Rồi trong đêm huyền ảo/ Những âm thanh bản trường ca vĩ đại/ Ru hồn ta vào vũ khúc Nghê-thường....

Thực vậy đêm cũng như ngày, từ thiên niên vạn kỷ, giòng thác Niagara luôn luôn đổ xuống âm âm. Ở gần thì nghe như cơn cuồng nộ bất tận. Nhưng ở xa hơn, thanh âm vang vọng đều đều thành một cung trầm êm ái. Tưởng như đâu đây luôn luôn vang lên lời ca thủ thi, dịu dàng, tha thiết qua hình bóng thấp thoáng của cô đào Marilyn Monroe trong cuốn phim Niagara (Tình bên thác vắng, chiếu tại SG vào giữa thập niên 50) hát bài Niagara Kiss, có hậu cảnh là thác Niagara về đêm:

*Kiss, kiss me/ Say you miss, miss me/
Kiss, kiss me darling/ Then, kiss me once again/ Make my dreams
come true...*

Và cứ như thể tiếng thác Niagara đã tiến bước chân lưu luyến của tôi, theo mãi tâm trí tôi cho tới lúc đóng kín cửa kính con tuấn mã để lên đường trở về, thầm mong có ngày tái ngộ.

Thế là cuộc du lịch Niagara và Toronto được coi như kết thúc phần chính.. Chỉ còn một mục tiêu quan trọng nhất trên lượt về. Vào sáng ngày thứ tư, chúng tôi theo lộ trình thứ nhì như đã định. Đến gần tới thì đến thành phố Stamford ở tiểu bang Connecticut. Đã hàng chục lần tôi đến thành phố ấy để thăm mấy người thân trong gia đình. Cũng có vài toà nhà cao hơn 2 chục tầng đẹp mắt, một nhà ga Amtrak đồ sộ ngay sát xa lộ I.95, được mệnh danh là một trung tâm bên lề về tài chính và ngân hàng quốc tế của NY City. Chúng tôi nghỉ lại đêm để sáng hôm sau vào thăm nhà dưỡng lão, một điểm đến rất cần thiết của cuộc hành trình.

Rồi vào buổi sáng thật sớm ngày thứ sáu lại tiếp tục lên đường, không lang thang ngắm cảnh ở những thành phố sẽ đi qua. Hầu như chẳng còn nơi nào khác nữa lôi cuốn tôi, ngay cả khi lái xe theo đường I.95 qua New York City hay Washington DC... Ngay cả đối với toà Empire State Building ở NY hay tháp-đài tưởng niệm Washington Monument ở DC, đôi chân vốn thích trèo cao từ thời thơ ấu của tôi đã có lần lên đến tận đỉnh ngay từ mấy năm đầu tiên mới tới Hoa Kỳ. Cho nên có lẽ chỉ còn một thắng cảnh, giống như tháp CN ở Toronto vì cũng có sàn kính quan sát từ trên cao là Skywalk ở thung lũng Canyon mới đủ hấp dẫn tôi nhất, nhưng đó là chuyện tương lai.

Con tuấn mã Toyota Corolla 2000 màu bạc xinh xắn đã hoàn tất nhiệm vụ đưa chúng tôi đi suốt cuộc hành trình dài 3,000 miles không gặp một trở ngại nào, khi về tới Atlanta đã được chúng tôi âu yếm gọi là Chú-Ngựa-Con-Đẽ-Thương. Và tất cả những chuyến du lịch gần xa trên giải đất Hoa Kỳ rộng mênh mông này, kể cả Niagara và Toronto, đều để lại trong tôi một ấn tượng sâu xa: Ngoài quê hương VN yêu dấu, đất nước mà tôi đã chọn là quê hương thứ hai có rất nhiều cảnh đẹp tuyệt vời và thật đáng yêu.

HồngNguyen/H.N.T.
Aug.1.2015